

Sygn. akt V CSK 307/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko Ś. Sp. z o.o. w K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt V ACa 471/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące charakteru zgody, o której mowa w art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1224 z późn. zm.) oraz granic kognicji sądu drugiej instancji dokonującego wykładni oświadczeń woli. Skarżący przedstawił uzasadnienie, starając się dowieść wystąpienia tej przyczyny kasacyjnej, jednak przedstawiona argumentacja jurydyczna nie wskazuje na potrzebę wyjaśnienia zagadnienia prawnego. Istnienie w doktrynie rozbieżności dotyczących charakteru warunku prawnego nie może przesądzać o istnieniu takiej potrzeby w sytuacji, w której wskazana kwestia była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (w odniesieniu do pierwszego z problemów por. m. in.: wyrok SN z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt II CSK 29/11, Biuletyn SN 2011, nr 12, s. 10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2012, poz. 56, uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 40/11, OSNC 2012, nr 3, poz. 34, wyrok SN z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. akt I CSK 305/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2012, poz. 7, wyrok SN z dnia 27 marca 2008 r., sygn. akt II CSK 471/07, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 311/07, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt II CSK 312/07, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 29 maja 2007 r., sygn. akt V CSK 69/07, www.sn.pl, uchwała SN z dnia 26 marca 2002 r., sygn. akt III CZP 15/02, OSNC 2003, nr 1, poz. 6, Biuletyn SN 2002, nr 3, s. 11; drugiego: uchwała 7 sędziów SN (zasada prawna) z dnia 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7 - 8, poz. 124, Biuletyn SN 1999, nr 3, s. 5, uchwała 7 sędziów SN (zasada prawna) z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55, Biuletyn SN 2008, nr 1, s. 13, postanowienie SN z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt I CSK 654/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I CSK 477/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt II CSK 614/11, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CSK 244/07, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. akt II CK 127/03, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do uzasadnienia podstaw skargi. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest jednak odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarżący w przedstawionym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.